

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Janou Brhlovou se sídlem Karola Sliwky 125, Karviná 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2006 č. X, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 43 Cad 56/2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 3. 2007 č. j. 43 Cad 56/2006 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Jany Brhlové **s e u r č u j e** částkou 952 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 3. 2007 č. j. 43 Cad 56/2006 - 39, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2006 č. X, a rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalovaná shora citovaným rozhodnutím upravila žalobci od lednové splátky roku 2006 vyplácený starobní důchod tak, že základní výši 197 Kč zvýšila na 207 Kč a procentní výši 992 Kč zvýšila o 4 % na 1032 Kč. Celkem žalobci náleží 1239 Kč. Žalovaná v odůvodnění uvedla, že procentní výměra se podle nařízení vlády č. 415/2005 Sb. zvyšuje o 6 % u důchodů přiznaných před 1. 1. 1996 a o 4 %

u důchodů přiznaných později. Plná výše základní výměry se zvyšuje na 1470 Kč měsíčně. Částky základní výměry jsou uváděny v dílčené výši.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž nesouhlasí s velmi nízkou výší důchodu. Namítl zejména, že celkově je proveden špatný výpočet jeho starobního důchodu, když jeho český starobní důchod mu má být vyplácen „v plné výši“. Cítí se poškozen postupem žalované a je přesvědčen, že výpočet důchodové dávky má být proveden jiným způsobem, jak to ukládá mezistátní smlouva z roku 1948. V jeho případě jde o záležitost faktického dvojího zdanění, když jeho důchod je zdaněn v České republice i v Polské republice.

Krajský soud zjistil, že žalobci byl přiznán starobní důchod rozhodnutím ze dne 4. 10. 1999 na základě jeho žádosti, a to od 1. 11. 1998 podle ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a čl. 14 Úmluvy mezi Republikou Československou a Republikou Polskou o sociálním pojištění, která byla uveřejněna pod č. 261/1948 Sb. Rozhodnutím žalované ze dne 19. 5. 2000 byla provedena úprava jeho starobního důchodu, a to s ohledem na změnu vyměřovacího základu.

Z obsahu dávkového spisu žalobce krajský soud zjistil, že před vydáním napadeného rozhodnutí základní výměra důchodu činila částku 197 Kč a procentní výměra částku 992 Kč. Jelikož šlo o dílčí důchod, byla tato základní výměra (upravená v poměru dob pojištění) zvýšena o 10 Kč na částku 207 Kč a procentní výměra byla zvýšena o 40 Kč na částku 1032 Kč měsíčně. Celkem tedy žalobci náležela od lednové splátky roku 2006 částka 1239 Kč měsíčně.

Krajský soud zdůraznil, že předmětem jeho přezkoumání bylo pouze shora citované rozhodnutí žalované, které bylo vydáno na základě námitek žalobce, který nesouhlasil s oznámením žalované ze dne 9. 12. 2005, jímž bylo provedeno hromadné zvyšování vyplácených dávek důchodového pojištění podle ust. § 86 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalovaná námítky žalobce neshledala důvodnými a proto podle ust. § 88 odst. 3 tohoto zákona vydala napadené rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná provedla výpočet správně, když rozhodovala v souladu s nařízením vlády č. 415/2005 Sb. a ani v numerickém postupu žalované neshledal krajský soud pochybení. K námitkám žalobce krajský soud uvedl, že v České republice žádné srážky daně z důchodů prováděny nejsou. Krajský soud nemohl přihlídnout k dalším námitkám žalobce týkajícím se špatného výpočtu tzv. dílčích důchodů, protože předmětem soudního přezkumu bylo pouze shora citované rozhodnutí žalované.

V kasační stížnosti žalobce uvedl, že krajský soud pochybil, když posuzoval pouze shora citované rozhodnutí žalované o úpravě dávky důchodového pojištění. Žalobce totiž namítal, že jeho důchod, který je mu vyplácen žalovanou prostřednictvím orgánů ZUS (příslušný orgán v Polské republice), neodpovídá co do stanovené výše. V roce 2006 výše žalobcova důchodu činila 1470 Kč, avšak podle jeho výpočtů měla činit 1576 Kč.

Za hlavní důvod kasační stížnosti žalobce uplatnil tu skutečnost, že jak česká, tak polská strana z vyplácené částky srážejí daň. Jde o klasický případ dvojího zdanění a tato situace je v příkrém rozporu s uzavřenou mezinárodní smlouvou mezi Českou a Polskou republikou zamezení dvojího zdanění. Pochybení krajského soudu podle názoru žalobce spočívá v tom, že své rozhodnutí omezil toliko na posouzení správnosti jednorázové dávky důchodového pojištění a nepřihlédl k tomu, že základní částka, od které se toto zvýšení odvíjí, je mu vyplácena v rozporu se zákonem. V tomto postupu žalobce spatřuje kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce dále namítá, že krajský soud se vůbec nezabýval předchozím řízením a rozhodnutím žalované, která jeho základní výměru důchodu stanovila. V tom spatřuje kasační důvod podle ust. 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Konečně žalobce spatřuje pochybení krajského soudu také v tom, že se nevyjádřil k uplatnění mezinárodní smlouvy mezi Českou republikou a Polskou republikou o zamezení dvojího zdanění.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že žalobci je starobní důchod vyplácen v plné výši a žádné srážky daně se z důchodu neprovádí. Jestliže žalobcův český důchod podléhá dani podle polských předpisů, žalovaná tuto skutečnost nemůže ovlivnit.

K námitce žalobce týkající se nesprávně stanovené výše důchodu se žalovaná nevyjádřila, protože to nebylo předmětem soudního řízení. Uvedla však, že žalobci v minulosti vždy k jeho dotazům objasnila, jaký je postup výpočtu jeho starobního důchodu.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Hlavní námitka žalobce spočívající v tvrzení, že z jeho důchodu jsou v České republice prováděny srážky, resp. tento důchod je zdaňován, není důvodná.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, od daně z příjmů je mimo jiné osvobozen příjem získaný z důchodového pojištění podle zákona o důchodovém pojištění. Tím ztrácí smysl také žalobcova námitka, že se krajský soud nevyjádřil k uplatnění mezinárodní smlouvy mezi Polskou a Českou republikou o zamezení dvojího zdanění, protože jestliže Česká republika důchody nezdaňuje, nemůže se pojmově jednat o dvojí zdanění mezi Polskou a Českou republikou, jemuž by se mělo zabránit.

Krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže přezkoumal pouze rozhodnutí žalované, které bylo vyvoláno nařízením vlády o zvýšení důchodů. Ostatně, sám žalobce učinil toto rozhodnutí předmětem přezkumu, když v žalobě, kterou podal prostřednictvím žalované, uvedl: „Věc: odvolání proti rozhodnutí ze dne 24. 1. 2006 značka: X.“

Žalobce tím, že podal žalobu proti tomuto rozhodnutí, realizoval ve lhůtě stanovené ust. 72 odst. 1 s. ř. s. své právo, které mu vyplynulo z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a krajský soud také rozhodnutí žalované přezkoumal. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí žalované se krajský soud nemohl zabývat správností, resp. zákonností dříve vydaných rozhodnutí týkajících se důchodových nároků žalobce.

Kasační stížnost tedy není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s., podle něhož žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla soudem ustanovena advokátka pro řízení o žalobě i pro řízení o kasační stížnosti. Odměnu a hotové výdaje hradí v tomto případě stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Pokud jde o odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, přiznal Nejvyšší správní soud

odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] ve výši 500 Kč (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu). Nepřiznal odměnu za úkon uvedený v ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, protože tatáž advokátka již zastupovala žalobce v řízení o žalobě a byla s věcí seznámena.

Dále byla přiznána náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokátka je plátkyní DPH, byla částka zvýšena na konečných 952 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

